

המהרש"א והמשיח

בא בחור ערמומי אל הרב, ביקש לשוחח עמו בדברי תורה.
 הבחור שאל את הרב מהרש"א חמור, קשה הבנה, שבאמת קשה היה
 להבין מיצד יכול היה לומר זאת מהרש"א? הרב מרפרף בזכרונו
 על פני כל מהרש"א ואינו מוצא בשום אופן כי יש משהו כזה.
 — לא, יקירי! אומר הרב, אין בנמצא מהרש"א שכזה...

רכו

הבחור מתעקש ועומד על דעתו, שישנו בנמצא מהרש"א שכוזה. אומר הרב: ניתי ספר ונחזי! מוציאים גמרא מן הארון, מדפדפים ומדפדפים, ואין אותו מהרש"א נגלה לעין. הרב מתרעם במקצת על הבחור ועל דרכו העקלקלה והמעוקמת בשיטת הלימוד. הוא רוצה להטיף לו מוסר בצורה עדינה, אומר לו בחיוב המפוקח והאופייני:

— עכשיו גרמת שהמהרש"א ישאר בפה פעור והמשיח יעמוד על רגל אחת...

לשמע דבריו נפחד הבחור ונדהם, והרב הסביר לו: — הגמרא אומרת: „כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפני בעולם הזה שפתותיו דוכבות בקבר". ועוד אמרו: „כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם". יוצא, איפוא שכשאמרת „המהרש"א אומר", פער המהרש"א את פיו ואילו המשיח ששמע כי אתה אומר דבר בשם אומרו נשא רגל כדי ללכת ולהביא את הגאולה. אולם ברגע שחובר כי המהרש"א לא אמר מעולם את אשר אמרת בשמו, נשאר המהרש"א בפה פעור, ואילו המשיח נשאר עומד על רגל אחת...